

τοῦ Ἰσλαμισμού· καὶ ἐὰν πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς Περσίας ὑπάρχουσιν ἐξ αὐτῶν περισσότερα ἢ ἄλλαχού, τὸ αἷτιον εἶναι ὅτι ἡ χώρα αὕτη ἐγινε στάδιον δεινῆς καὶ πολυχρονίου πάλης, τέλος λαβούσης τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Παρθικοῦ θρόνου ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Μακεδονικῆς Αὐτοκρατορίας εἰς Περσίαν. Ἐπὶ τῶν μεθωρίων τοῦ Χωρασμίου, σήμερον Χωρασανίου, καὶ πλησίον τοῦ Τεχερανίου, σώζονται ἀκόμη ἱχνη Ἑλληνικῶν στρατοπέδων ὅχι μακρὰν τινῶν γεωλόφων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἦσαν ὠχυρωμένα, κρίνοντας ἀπὸ τοὺς σωρούς τῶν λίθων καὶ τὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων κατασκευῶν. Ὅπου οἱ αὐτόχθονες ἐπολέμουν πρὸς ἀνάκτησιν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς καταδυναστευμένης πατρίδος τῶν ἐναντίον ἐχθροῦ ἰσχυροῦ, ἠγωνίζοντο μὲ ὀρμὴν ἀκάθεκτον, διαμιλλώμενοι ὑπὲρ ἐκάστου βήματος γῆς, καὶ κατεσκευάζον πανταχοῦ προβόλους καὶ φρούρια, εἴτε διὰ νὰ καθεύξωσι τὴν ἐπιφορὰν τοῦ εἰς τὰ πρόσω, ἢ καὶ διὰ νὰ ἔχωσι τόπον ἀρμόδιον εἰς ἀσφαλῆ συναγωγὴν, ἐνθα αἱ δυνάμεις τῶν συγκεντρούμεναι ἀντιπαρετάττοντο εὐπραγέστερον εἰς τὰς προσβολὰς τῶν πολεμίων.

Ἡ διάφορος χρῆσις τῶν γεωλόφων τούτων ἔπαυσεν ὀλοτελῶς εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Σασσανικὴ δυναστεία διεδέχθη τὴν τῶν Ἀρσακιδῶν. Τότε οἱ ἀρχιτέκτονες Ἕλληνες εἶχον εἰσάξειν εἰς ἅπασαν τὴν Περσίαν τέχνην τοῦ κατασκευάζειν καὶ οἰκοδομεῖν εὐφυστέραν καὶ ἀσυγκρίτως κομφοτέραν ἀπὸ τὴν ὅποιαν μετεχειρίζοντο ἕως τότε οἱ Πέρσαι.

Ο ΜΕΣΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ.

Οἱ κοπιῶντες, δράμετε, καὶ οἱ πεφορτισμένοι, τοὺς δυστυχεῖς ἢ τοῦ Θεοῦ ἀγκάλη περιμένει· Τὸν ἐλαφρόν μου ἄρατε ζυγὸν τῆς ἀληθείας, Ζυγὸν λυτρώσεως παθῶν, ζυγὸν ἐλευθερίας. ὦ πένητες! μὴ θλίβεσθε, ὦ δοῦλοι! μὴ λυπεῖσθε, Εἰς οὐρανὸν εὐδαίμονες καὶ ἴσοι πάντες εἴσθε. Μὴ τοὺς δυνάστας τρέμετε, τοὺς δυναμένους μόνον Τὴν δέσμευσιν τοῦ σώματος καὶ τῆς σαρκὸς τὸν φόνον. Σοφοί! ἂν ναυαγήσετε ὑπὲρ δικαιοσύνης, Εἰς οὐρανὸν τυγχάνετε λιμένος καὶ γαλήνης.

Μακάριοι ἐν γενεῇ
Καὶ οἱ δεδιωγμένοι,
Καὶ δοῦλοι καὶ ἀκτήμονες,
Πλὴν πρᾶοι καὶ ἐλεήμονες,
Πλὴν δίκαιοι καὶ ἱλαροί,
Καὶ τὴν καρδίαν καθαροί!

Πᾶν ὅ,τι ἐπραξας καλὸν εἰς τὸν ἐλάχιστόν σου, Τὸ ἐπραξας εἰς σεαυτὸν καὶ εἰς τὸν Κύριόν σου. Ἀμὴν, ὅποταν ὁ Υἱὸς καθίσῃ τοῦ ἀνθρώπου Εἰς θρόνον δόξης, χύνων φῶς καὶ πῦρ ἀπὸ προσώπου, Καὶ τάξεις περιλάμψουσιν Ἀγγέλων κύκλωθέν του, Καὶ σῶσι χίλιοι νεκροὶ αἰῶνες κάτωθέν του, Κ' εἰς πλάστιγγα ἰσοῦρον τὴν δεξιάν ἐκτείνων Κραυγάζει, “Λαοί, ἔρχομαι τὴν οἰκουμένην κρίνων·

Ἐγὼ ἐπείνασα· πλὴν σεῖς οὐκ ἐξεθρέφατέ με· Ἐγὼ ἐδίψησα· πλὴν σεῖς οὐκ ἐποτίσατέ με· Οὐδὲ μὲ ὑπεδέχθητε καὶ ἀσθενῆ καὶ ξένον, Οὐδὲ μ' ἐνδύσατε γυμνὸν καὶ ἐκτετραχλησμένον.” Καὶ τότε κρᾶξουσιν πολλοί, “Δικαιοκρίτα πότε, Πεινῶν διψῶν καὶ ἀσθενῆ καὶ ξένος ἦσο;” “Ὅτε Εἰς πένητας καὶ ἀσθενεῖς ἐστρέφετε τὰ νῦτα, Κ' εἰς τοὺς κλαυθμούς τῶν δυστυχῶν ἐκλείετε τὰ ὦτα.” Ἀγάπα τὸν Θεόν, ἰδοὺ ἡ βάσις ἡ μεγάλη. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν, ἡ ἄλλη· Εἰς ταύτας δὲ τὰς ἐντολάς τὰς δύο τὸ πᾶν κεῖται, Ἡ ἡθικὴ ὁλόκληρος, οἱ νόμοι καὶ προφῆται.

Πᾶν ὅ,τι θέλετε εἰς σᾶς νὰ πράττωσιν οἱ ἄλλοι, Ἐκεῖνο πράττετε· ἰδοὺ ἡ ῥῆσις ἡ μεγάλη. Σκληρῶς μὴ κρίνετε, σκληρῶς μὴ καὶ ὑμεῖς κριθῆτε· Καὶ μὴ καταδικάσετε, μὴ καταδικασθῆτε· Τὸ κάρφος εἰς τὰ ὄμματα ὁρᾷ τῶν ἀδελφῶν σου, Καὶ οὐδὲ βλέπεις τὴν δοκὸν τὴν εἰς τὸν ὀφθαλμόν σου;

Λαε! τὸν νόμον ἤκουσας τὸν ἐν δυνάμει ὄντα, Δὸς ὀφθαλμὸν δι' ὀφθαλμόν, ὀδόντα δι' ὀδόντα· Σὺ ὅμως καὶ τὸν πρώτιστον ἐχθρὸν σου καὶ φονέων Παρὰ τὸν νόμον οἴκτειρε, τὴν τύφλωσίν του κλαίων· Ἀγάπα, τέκνον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἔτι, Καὶ τοὺς κακοποιοῦντάς σε γενναίως εὐεργέτει· Εἰς τοὺς καταρωμένους σε ἀπόδος εὐλογίας, Καὶ εἰς τοὺς βλασφημοῦντάς σε ἀπόδος εὐφημίας· Ὁ Κύριος τὸν ἥλιον εἰς πάντας ἀνατέλλει, Κ' εἰς τῶν ἀδίκων τοὺς ἀγροὺς τὴν δρόσον ἀποστέλλει.

Ἀν ἔχῃς δύο, χάριζε τὸν ἕνα σου χιτῶνα· Τὴν ἄλλην στρέφε, ραπισθεῖς εἰς μίαν σιαγόνα· Ἀν πάντες ἀνεξίκακοι καὶ ἀγαθοὶ γενῆτε, Καὶ ἄνευ νόμων καὶ ἀρχῶν ἡ τάξις συντηρεῖται· Ἀντὶ λαῶν, ὡς σήμερον σκληρῶς τυραννουμένων, Ἀντὶ ἐθνῶν, ὡς σήμερον ἀλληλομαχομένων,

Ὁ κόσμος τότε μία Γενήσεται εἰρηνικὴ καὶ ἴση πολιτεία. Τί φάγητε, τί πίνητε, τί τὸσον μεριμνᾶτε; Τὸ τρέχον τὴν ὑπ' οὐρανὸν πτηνὸν δὲν ἐρευνᾶτε

Ἀν σπείρῃ, ἂν θερίξῃ, Καὶ ἂν εἰς τὰ ταμεῖά του ἀστάχεις θησαυρίξῃ; Τί αὔριον φορέσητε πρὸς τί φροντίς ἢ τὴν τῶν; Τὰ κρίνα οὐδὲ νήθουσι καὶ οὐδὲ κοπιῶσι, Καὶ ὅμως οὐδ' ὁ Σολομών, εἰς ὅλον τοῦτον πλοῦτον Κ' εἰς ὅλην τὴν πομπὴν αὐτοῦ, ἐνδύθη ὡς ἐν τούτῳ. Ἀκούσατε! . . πᾶς ὁ τηρῶν πιστῶς τὰ ῥήματά μου Εἰς βάσιν οἰκοδόμησε, μακρὰν ἀστάτου ἄμμου,

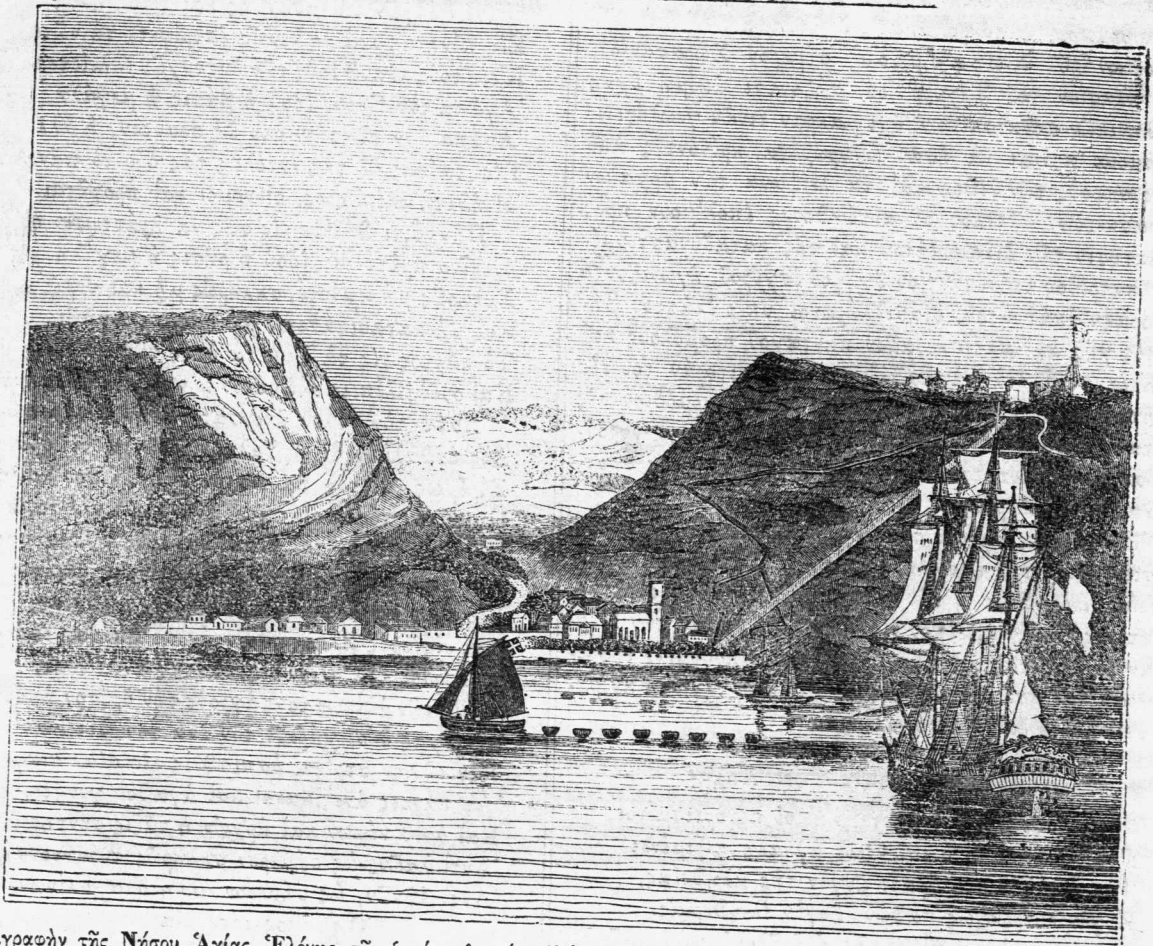
Ἀκράδαντον καὶ ἀσφαλῆ· Κ' ἐφύσησε πνεῦμα πολὺ. Καὶ ποταμοὶ κατέβησαν καὶ ὑετὸς ῥαγδαῖος, Πλὴν ἔμεινεν ὁ οἶκός του ἀνεπαφός καὶ νέος· Καὶ πάλιν πᾶς ὁ μὴ τηρῶν πιστῶς τὰ ῥήματά μου Εἰς βάσιν οἰκοδόμησεν ἐπὶ ἀστάτου ἄμμου Ὀλισθηρὰν καὶ ἐπισφαλῆ, Κ' ἐφύσησε πνεῦμα πολὺ,

Καὶ ποταμοὶ κατέβησαν καὶ ὑετὸς ῥαγδαῖος,
Κ' ἐλύθησαν τοῦ οἴκου τοῦ τὰ Σέμεθλα ταχέως.
(Ἀποπέμπων τὸν λαόν).

Ἄλλὰ πληροῦνται σήμερον αἱ ὄλαι σου ἐλπίδες·

Πορεύου καὶ ἀνάγγειλε, λαέ! τὰ ὅσα εἶδες·
Λαέ! νεκροὶ ἀνίστανται, χυλοὶ περιπατοῦσι,
Τετυφλωμένοι βλέπουσι, καὶ ἄφωνοι λαλοῦσι.

Π. ΣΟΥΤΣΟΥ.

Περιγραφὴν τῆς Νήσου Ἀγίας Ἑλένης, τῆς ὁποίας θεωρίαν βλέπει ἐνταῦθα ὁ ἀναγνώστης, κατεχωρήσαμεν εἰς Σελ. 44 Τόμ. Δ'.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΤΑΞΕΩΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.

ΔΗΛΟΝ ὅτι ὁ Δημιουργὸς κατεσκεύασε τὴν γῆν ἐφ' ἧς κατοῦμεν, μὲ σκοπὸν νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα, ὁμοῦ μὲ τὰς κατοικίας των, ὡς καὶ νὰ παρέχῃ τὰ φυτικὰ προϊόντα τὰ πρὸς ζωὴν αὐτῶν ἀπαιτούμενα· ὅθεν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πυκνότητα, ὅση διὰ ταῦτα χρειάζεται. Ἄν μὲν ἦτο πολὺ σκληρότερα παρ' ὅσον εἶναι τώρα, ἂν ἦτο, παραδείγματος χάριν, τόσο πυκνὴ ὅσον ἡ πέτρα, δὲν ἔδελεν ἐπιδέχεσθαι καλλιέργειαν, καὶ φυτὰ δὲν ἤμπορουν νὰ παράγωνται ἐκ τῆς ἐπιφανείας της. Ἄν δὲ ἦτο μαλακώτερα, ἔδελεν εἶσθαι ἀνίκανος νὰ μᾶς ὑποβαστάξῃ, καὶ ἡθέλομεν καταβυθίζεσθαι εἰς πᾶν βῆμα, ὡς ἄνθρωπος βαδίζων εἰς λάσπην. Ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων τῆς Θεῆς σοφίας, τὰ ὁποῖα πανταχοῦ βλέπομεν, εἶναι καὶ τὸ ὅτι τὰ στερεὰ μέρη τῆς γῆς εἶ-

ναι ἀκριβῶς κατάλληλα εἰς τὴν φύσιν καὶ τὰς χρεῖας τῶν κατοικούντων αὐτήν.

ΤΑ ἔθιμα εἶναι πολὺ τῶν νόμων σημαντικώτερα. Ἀπ' αὐτὰ κρέμονται, κατὰ μέγα μέρος, οἱ νόμοι. Ὁ νόμος μᾶς ἐγγίζει τῇδε κάκεισε, πότε καὶ πότε· ἀλλὰ τὰ ἔθιμα μᾶς ταράσσουν ἢ καταπραΰνουν, διαφθεῖρουν ἢ καθαρίζουν, ὑψόνουν ἢ ἐξευτελίζουν, βαρβαρόνουν ἢ ἐξευγενίζουν, διὰ σταθερᾶς, ὁμοιοδοῦς, ἀνεπαίσθητου ἐνεργείας, ὡς ἡ τοῦ ἀέρος τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν. Αὐτὰ μορφώνουσι καὶ χρωματίζουν τὴν ζωὴν μας. Κατὰ τὴν αὐτῶν ποιότητα, βοηθοῦσι τὴν ἡθικὴν, ἀναπληροῦσιν αὐτήν, ἢ διόλου τὴν καταστρέφουσι.

Τί τὸ ὠραιότατον;—Τὸ Σύμπαν· καθὼς ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Τί τὸ κραταιότατον;—Ἡ ἀνάγκη· καθὼς ἅπαντα νικῶσα.